

Posudek na bakalářskou práci
*Anny Cibulkové s názvem Písecký komorní orchestr tehdy a dnes. Srovnání repertoáru
s ohledem na národnost autorů a charakter práce.*

Studentka si s ohledem na svůj zájem zvolila jako téma zpracování části historie Píseckého komorního orchestru (dále PIKO), jehož je i aktivní členkou a jehož každodennost dobře zná. Původně jsem ji z titulu vedoucího práce směřovala do starších dějin tohoto tělesa, ale přesvědčivě vyargumentovala, proč se raději zaměří na dobu velmi nedávnou /existuje již literatura k staršímu období/.

Práce je psána velmi pěkným, vyspělým stylem.

Obsah je rozdělen do tří větších celků. V úvodu se autorka zabývá prameny a metodikou. Zejména kapitola, týkající se metodiky, je jednou z klíčových částí práce, protože autorka v ní srozumitelně objasňuje, proč a jak práci zpracovala. Její přesvědčivé vysvětlení i mně ukázalo, že ví, co chce v předkládané diplomce objasnit.

Dokazuje to pak na dalších stránkách.

Druhý větší celek (historie) shrnuje dosavadní závěry o PIKO, a pracuje velmi obratně s dosavadní dostupnou literaturou jak přímo k tématu, tak širší, k dějinám Písku apod. Vlastní část, týkající se repertoáru, ukazuje, že studentka měla promyšleno, jak k tématu přistoupí. Její závěr, že po roce 1989 se hrálo méně ruských a sovětských autorů je předvídatelný, ovšem všechny ostatní závěry, k nimž dochází, znamenají přínos a nová fakta. Práci dobře doplňuje přílohová část, která názorně ukazuje některé v textu zmíněné údaje, což je u práce tohoto typu velmi důležité.

Z celé této části za nejcennější považuji s. 26 – 27, kde popisuje mechanismus volby repertoáru – což je metodicky velmi přínosné a použitelné i v obecnějším smyslu.

Na s. 21 pak jako určitou – ne nepodstatnou zajímavost /rovněž obecněji aplikovatelnou na další kulturní aktivity v zemi/ - poukazuje na dopad nevrácení se Karla Gotta z turné po NSR v roce 1971 pro PIKO.

Vytkla bych autorce, že někdy sklouzává do psaní ve stylu kronikových záznamů – příliš podlehlá svému hlavnímu zdroji a tvrzení typu „...Vzpomínka však kromě těchto patří i všem ostatním členům orchestru, kteří již nejsou mezi námi...“ (s. 26) by se asi v odborných pracích vyššího typu již neměla vyskytovat.

Chybí mi tam bližší informace o financování orchestru, které zdánlivě s repertoárem nesouvisejí, nicméně souvisejí s kategoriemi, které si autorka vytkla, tedy s typy koncertů, kde byla hudební díla různých autorů provozována.

Některá tvrzení by také bylo třeba buď lépe formulovat, nebo více vysvětlit – např. s. 24: „kroniky vykazují znaky souhlasu s režimem...“ – jak?

Ačkoli bych ze svého hlediska dala přednost malinko posunutému tématu, když se chce psát o tělesu typu PIKO, práci vzhledem k vyspělosti a metodice jejího zpracování navrhuji hodnotit jako výbornou.

Praha, 3. 9. 2014

PhDr. Milada Sekyrková, CSc.